

Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης. Πως να μην τον χαριτώσει ο Θεός; (Γέροντας Μωυσής Αγιορείτης (†))

/ [Πεμπτουσία](#)

Ο ευλαβής Γέροντας υπεραγαπούσε την ευλάβεια, τη θεική δικαιοσύνη, και προτιμούσε να αδικείται και να χαίρεται και ποτέ να μην αδικεί. Έλεγε διδακτικά: «Οι ωραιότερες στιγμές που έζησα ήταν της αδικίας. Όποιος δέχεται τον άδικο, δέχεται τον αδικημένο Χριστό στην καρδιά του». Τα λόγια αυτά δεν είναι απλά ωραία λόγια, αλλά είναι καρπός μακράς εργασίας και κατασκήνωση στην απάθεια.

Ήταν ένας φιλότιμος αγωνιστής και γι' αυτό μιλούσε πολύ για φιλότιμο, μια λέξη που δεν υπάρχει σε κανένα ξένο λεξικό. Κατά τον Γέροντα, φιλότιμο είναι «ευλαβικό απόσταγμα της καλωσύνης, η λαμπικαρισμένη αγάπη του ταπεινού ανθρώπου». Έλεγε χαρακτηριστικά κι εύστοχα: «Ο φιλότιμος βομβαρδίζεται από ευλογία, ενώ ο γκρινιάρης γεννά κακομοιριά. Η καρδιά δεν καθαρίζεται με απορρυπαντικό, αλλά με φιλότιμο». Πάντα αγωνιζόταν φιλότιμα και όχι

καθηκοντολογικά. Ο καθωσπρεπισμός, η τυπικότητα, η ξερή ευγένεια, του ήταν ξένα και άγνωστα.

Η βαθειά του πίστη τον έκαναν πάντοτε να έχει βέβαιη ελπίδα και μεγάλη εμπιστοσύνη στον Θεό, που ποτέ δεν τον απογοήτευσε η μεγαλόδωρη θεία του πρόνοια. Γι' αυτό ήταν πάντοτε ευγνώμων, ευχαριστών και δοξολογών τον Πανάγαθο, Πολυεύσπλαχνο και Πανοικτίρμονα. Είχε πίστη θερμή, ζωντανή, αδιακύμαντη. Όλα τα συζητώ, έλεγε, εκτός από το θέμα περί υπάρξεως Θεού.

Ίδιον του απαθούς και ταπεινού ανθρώπου είναι η ειρήνη, που είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος, της προσευχής και της ζωντανής σχέσεως του ανθρώπου με τον ειρηνάρχη και ειρηνοδότη Θεό. Ο Άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ έλεγε: «Βρες την ειρήνη στην καρδιά σου και χιλιάδες κόσμος θα σωθεί». Αυτή την ειρήνη είχε και μετέδιδε ο ειρηνικός κι ευλογημένος π. Παΐσιος λέγοντας στους πολλούς επισκέπτες του: «Η πραγματική ειρήνη έρχεται, αν τακτοποιηθεί εσωτερικά ο άνθρωπος και προσέχει να μη δίνει δικαιώματα, γιατί ο πειρασμός προσπαθεί να του αφαιρέσει την ειρήνη με αιφνιδιασμούς. Έτσι πράγματι είναι αγαπητοί μου αδελφοί. Ειρήνη έχει κυρίως ο απαθής. Μια ειρήνη "υπέρ πάντα νούν" ».

Η καθαρότητά του και η εγνωσμένη αρετή του τον έκαναν να είναι μέγας ψυχοανατόμος και ψυχαναλυτής όπως ο Όσιος Ιωάννης της Κλίμακος. Η πείρα του

και κυρίως η πλούσια χάρη του Θεού που κατοικούσε εντός του, τον έκανε διακριτικό πατέρα. Πρέπει να ομολογήσουμε πως η διάκριση είναι μια αρετή που πολύ απουσιάζει από τη δύσκολη εποχή μας. Τη διάκριση χρησιμοποιούσε διακριτικά προς ακριβή βοήθεια των ταλαιπωρημένων από αμφιβολίες, διχασμούς και μειονεξίες ανθρώπων. Ήταν ένας καλός ακτινολόγος με ένα πολύ καλό ακτινογραφικό μηχάνημα, που από τις ακτινογραφίες του έκανε άριστες διαγνώσεις προς σωτηρία ψυχών. Ένα ακτινολογικό ιατρείο που εφημέρευε καθημερινά επί χρόνια, έδινε στον καθένα τις κατάλληλες «βιταμίνες» που είχε ανάγκη, καθώς έλεγε.

Η ζωή του όλη ήταν μία αδιάλειπτη προσευχή. Έψαχνε συνεχώς να βρίσκει τρόπους να συνομιλεί εγκάρδια, ολόψυχα και ολόθερμα με τον Θεό. Να επικαλείται τον Χριστό, να ζητά τις πρεσβείες της Θεοτόκου και των Αγίων, να επιχέει το έλεός του ο Κύριος σε όλους τους αναγκεμένους, τους πονεμένους, τους δυστυχημένους και τους αβοήθητους κεκοιμημένους. Ήταν αλήθεια ένας τίμιος, αξεκούραστος εργάτης της προσευχής. Ζούσε για να προσεύχεται. Ανέπνεε για να προσεύχεται. Δεν μετρούσε την προσευχή. Δεν υπολόγιζε τον κόπο. Δεν ζύγιαζε το κουράγιο. Η προσευχή τον αναπτέρωνε. Με το όνομα του Ιησού μάζτιζε τους πολέμιους και του ήταν μόνιμη γλυκιά τροφή «*υπέρ μέλι και κηρίον*».

Η ταπεινοφροσύνη του δεν επέτρεπε στις τιμές να καυχιέται και στις συκοφαντίες να στενοχωρείται, δείγμα της απάθειας, αφού κατά τον Αββά Ισαάκ τον Σύρο «*ο αληθινός Μοναχός πρέπει τον έπαινο και την κατηγορία να ακούει με το ίδιο αυτί*». Το ήθος του, η στάση του, η τάξη του ήταν ένα ανοιχτό βιβλίο. Δίδασκε σιωπών.

Η χριστιανική αγάπη είναι πάντα διφυής· προς Θεό και άνθρωπο. Δεν μπορεί να αγαπάς τον Θεό και να μην αγαπάς τον άνθρωπο και το αντίθετο. Ο όλος αγάπη άνθρωπος του Θεού Παίσιος, πίστευε ακράδαντα πως, «*όταν παίρνεις κάτι, δέχεσαι ανθρώπινη χαρά. Το πνευματικό πάρσιμο γίνεται με το δόσιμο*». Άλλοτε έλεγε: «*Οι κοσμικοί λένε το δώρο δεν δωρίζεται. Εμείς ταπειωνόμαστε και παίρνουμε το δώρο και μετά το δωρίζουμε σε κάποιον κι έχουμε διπλή χαρά*» και είναι μεγάλη η αλήθεια επίσης που έλεγε: «*Ο εγωισμός και η αγάπη δεν μπορούν να συμβαδίσουν. Η αγάπη και η ταπείνωση είναι δύο δίδυμα αδελφάκια σφιχταγκαλιασμένα. Όποιος έχει αγάπη έχει και ταπείνωση κι όποιος έχει ταπείνωση έχει και αγάπη*». Ήθελε αν μπορούσε να κόψει κομματάκια την καρδιά του να τη μοιράσει στον πονεμένο κόσμο από αγάπη. Γι' αυτό προσευχόταν πολύ για τον κόσμο. Πόσο πάσχει ο κόσμος από την έλλειψη αυτής της αληθινής αγάπης.

Αγαπώντας τον Θεό πολύ, τον αγάπησε κι ο Θεός πολύ και τον πλούτισε με χαρίσματα, που τους πιστούς δεν εκπλήσσουν, αλλά θεωρούνται φυσικά φαινόμενα της δαψιλούς επισκέψεως της θείας Χάριτος. Τον έβλεπαν να μην πατά στη γη, να διέρχεται αθέατος, να συνομιλεί φιλικά με τα άγρια ζώα και να του κάνουν υπακοή, να καίγεται για όλους, να μιλά ακούραστα, να παλεύει με τους δαίμονες αξεκούραστα, να εκπέμπει άρρητη ευωδία, να συνεννοείται άνετα με αλλοδαπούς, να θαυματοουργούν οι προσευχές του, να αποκαλύπτει την κατάσταση των κεκοιμημένων, να θαυμάζουν πολλοί την πλούσια διορατικότητα και προορατικότητά του, να συνομιλεί με Αγίους, να τον λούζει το Άκτιστο Φως.

Ο Γέροντας Παΐσιος δεν ήταν άτλας, γίγαντας, υπεράνθρωπος, αλάνθαστος, ξύλινος ή σιδερένιος, γρανιτένιος, απρόσιτος, κατηφής κι απλησίαστος. Γινόταν πλαστελίνη στα χέρια του Θεού και για χάρη των πονεμένων ανθρώπων, έχοντας εγκολπωθεί τη χριστομίμητη αγάπη και την υψοποιό ταπείνωση. Δεν ήταν μορφωμένος, επιστήμονας, ψυχολόγος, θεολόγος διπλωματούχος, κοινωνικός λειτουργός, ιατρός και ιεροκήρυκας υψηλού άμβωνος με πύρρηνα κηρύγματα. Ήταν ολιγογράμματος πατέρας, αδελφός και φίλος, που πάντα σου άφηνε χώρο, καθόταν πιο χάρω. Αποσυρόταν στην αντίδραση. Βοηθούσε πιο πολύ με την προσευχή του, με τη σιωπή του, με το ζωντανό παράδειγμά του. Τα λόγια του ήταν εγκάρδια, αληθινά ζυμωμένα με δάκρυα, γι' αυτό ανέπαυαν, παραμυθούσαν, εμπύχωναν,

οδηγούσαν στη μετάνοια. Έγινε δάσκαλος οικουμενικός, με αμέτρητους μαθητές μικρούς και μεγάλους, Μοναχούς και λαϊκούς, μένοντας πάντα ησυχαστής, ασκητής, γνήσιος Αγιορείτης. Ο μικροκαμωμένος, φιλάσθενος, αδύναμος, αδύνατος, κοκκαλιάρης πατήρ, έγινε ιατρός και βοηθός πολλών. Νοιαζόταν πιο πολύ για τους άλλους, παρά για τον εαυτό του. Πως να μην τον χαριτώσει ο Θεός; Πως να μην τον λαμπρύνει ο Ήλιος της δικαιοσύνης;

Ευχαριστούμε τον Θεό που μας τον έφερε κοντά μας για να μας νουθετήσει κι ελέγξει με την αρετή του. Τον ευγνωμονούμε για τα δώρα του.

Υποκλινόμενοι στη μακρά κι αδιάκοπη άσκησή του, που σημαίνει ολοκληρωτική αφιέρωση και γενναία ψυχή, περισσότερο από τα τεκμηριωμένα χαρίσματά του, τον παρακαλούμε θερμά να εύχεται, να ευλογεί, να πρεσβεύει...

[Για να δείτε ολόκληρη τη μελέτη πατήστε εδώ](#)

Πηγή: Σύγχρονες Οσιακές Μορφές, Έκδοσις Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, 2017